

χης Ἀργολιδοκορινθίας καὶ αἱ λοιπαὶ τῆς Κορίνθου πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαί, εἰποῦσαι αὐτῷ τὸ ὡς ἐδὲ παρέστη». Εἰς δὲ τὸν σταθμὸν Λουτρακίου ἀνέμενον τὸν νέον Μητροπολίτην λαϊκαὶ ἐπιτροπαί, αἰτινες τῷ προσέφεραν ὠραιότατας ἀνθοδέσμας.

Εἰς τὸν σταθμὸν Κορίνθου ὡς καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς δι' ὧν θὰ διήρχετο ἡ πομπή εἶχον συγκεντρωθῇ πλήθη λαοῦ, συνωθούμενα ἔπισθεν τῆς στρατιωτικῆς παρατάξεως. Ἡ στρατιωτικὴ μουσική, ἅμα τῇ ἀφίξει τῆς αὐτοκινηταμάξης εἰς τὸν σταθμὸν, ἐχαίρετῃσεν ἐπισήμως τὴν ἐμφάνεισιν τοῦ Σεβασμιωτάτου. ὁ δὲ κ. Δήμαρχος Κορίνθου προσεφώνησε καταλλήλως τὸν Σεβασμιώτατον, ὅστις ἀπήντησεν εὐχαριστῶν. Ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς Κορίνθου καὶ τῆς ἐπαρχίας Κορινθίας, ἐνδεδυμένου τὰς ἱερατικὰς αὐτοῦ στολὰς, τῶν μαθητῶν τοῦ ἱεροδιδασκαλείου Κορίνθου, τιμητικῆς συνοδείας τῆς ΕΟΝ καὶ τῶν ἐπισήμων, ἀκολουθουμένων ὑπὸ πλήθους κόσμου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κορινθίας διὰ τῶν σηματοστολιστῶν ὁδῶν τῆς πόλεως κατηυθύνθη εἰς τὸν καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Παύλου, εὐλογῶν τὰ μετὰ καναφανοῦς συγκινήσεως παρακολουθῶντα τὴν πομπὴν πολυάριθμα πλήθη. Ἐκεῖ, μετὰ τὴν ψαλλεῖσαν δοξολογίαν, ὁ ἐφημέριος τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ ἀνέγνωσε τὴν ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περὶ τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ νέου Ἱεράρχου, τοῦ πυκνωτάτου ἐκκλησιασματος ἀναφωνήσαντος τὸ «ἕξιν». Μεθ' ἧς ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κορινθίας Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Ἀγαθόνικος Παπασταματίου προσεφώνησε τὸν Μητροπολίτην, ὁ ὁποῖος, κατόπιν καὶ τῶν λοιπῶν προσφωνήσεων, εἶπε τὰ ἑξῆς:

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

«Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ». Τὸν ἀποστολικὸν τοῦτον χαιρετισμὸν, τὸν ὁποῖον ὁ θεόπνευστος Ἰδρυτὴς τῆς ἀγιωταίτης ταύτης Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου, ὁ θεῖος Παῦλος, ἀπηύθυνε, γράφων πρὸς τοὺς Κορινθίους τῆς τότε ἐποχῆς, ἀπευθύνω πρὸς πάντας τοὺς χριστιανοὺς τῆς ἐπαρχίας ταύτης, τοὺς τε ἐνταῦθα παρευρισκομένους καὶ συμπροσευχομένους μεθ' ἡμῶν καὶ τοὺς ἀπολειφθέντας ἔξ αὐτῶν. Ἐν βαθυτάτῃ δ' εἶτα κατανύξει ψυχῆς, ὑποκλινόμενος ἐνώπιον τῶν ἀνεξέρευνήτων τοῦ Θεοῦ βουλῶν, τοιοῦτοτρόπως τὰ κατ' ἐμὲ οἰκονομήσαντος, δόξαν, αἶνον, εὐχαριστίαν καὶ προσκύνεισιν ἀναπέμψω τῇ ἐν Τριᾷδι ὑμνουμένη καὶ προσκυνουμένη Θεότητι, εἰς τὸ ἅγιον καὶ παντουργὸν θέλημα τῆς Ὁποίας καθοσιῶ ὅλον ἑμαυτὸν καὶ κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμὴν τῆς ἐνθρονισεώς μου ἐν τῷ περιλήμπτῳ τούτῳ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Μητροπόλεως Κορίνθου. Καθῆκον δ' ἐπὶ τούτοις ἐπιτακτικὸν καὶ ἐπιβεβλημένον ἐκπληρῶν ἐκφράζω καὶ ἐνταῦθα τὴν βαθειάν μου εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἄκραν νομοτάγειαν πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτις διὰ τῆς ψήφου τῆς ἀνέδειξε με μητροπολίτην τῆς ἐνδόξου ταύτης ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου, πρὸς τὸν εὐσεβέστατον λαοφιλῆ Ἀντικα ἡμῶν, ἐκφράσαντα τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ ὑψηλὴν προτίμησιν Αὐτοῦ, καὶ πρὸς τὴν ἔθνικὴν ἡμῶν κυβέρνησιν, τὴν μετὰ ζήλου θερμου-

γοῦ καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀποτελεσματικότητος μοναδικῆς ἀναλαβοῦσαν καὶ διεξάγουσαν τὸ μέγα ἔργον τῆς ἐθνικῆς ἀναδημιουργίας καὶ ἀνασυνκρατήσεως ἡμῶν, διὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς ἐγκρίσιν καὶ κύρωσιν τῆς ἐκλογῆς μου.

Κατῆλθον, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, εἰς τὴν φιλότατην μας Πατρίδα καὶ νῦν εὐρίσκομαι μετὰ ὑμῶν, ἀφοῦ διέμεινα, ὅπως γνωρίζετε, ἐπὶ 12 καὶ πλέον ἔτη ἐν Λονδίῳ, τῇ μητροπόλει ταύτῃ τῆς κραταιᾶς Μ. Βρετανίας, τῷ κέντρῳ τούτῳ τῷ μοναδικῷ καὶ περιύστερ τῆς τε παγκοσμίου ἐμπορικῆς καὶ οἰκονομικῆς κινήσεως καὶ τῶν γραμμάτων, τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν. Ἰσως δὲ ἡ πολυχρόνιος διαμονή μου ἐν τῷ παγκοσμίῳ τούτῳ κέντρῳ νὰ ἐμβάλλῃ εἰς πολλοὺς ἔξ ὑμῶν τὴν προσδοκίαν, ὅτι ἔρχομαι, ἵνα γίνω μετὰ ὑμῶν κήρυξ καὶ εἰσηγητὴς νέων ἰδεῶν καὶ συστημάτων ἐξῆς καὶ ἀγνώστων πρὸς τὰς παραδόσεις καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς φιλιότητος καὶ ἐνδόξου μοι Πατρίδος. Ἀπὸ τοῦτο ἀκριβῶς εὐθὺς ἔξ ἀρχῆς θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἐπαναλάβω καὶ ἐγὼ ὅτι ὁ Ἀπ. Παῦλος ἔγραψε πρὸς τοὺς τότε Κορινθίους—οἱ ὁποῖοι, θαμβούμενοι ἐκ τῆς ἱστορικῆς καλλιπερίας καὶ λογοτεχνικῆς δεινότητος τῶν κατὰ κόσμον διδασκάλων καὶ οἰητῶν τῆς πολυανθρώπου τότε καὶ ἀφαισίου Κορίνθου, ἐνόμιζον καὶ προσεδόκων ὅτι καὶ τῆς ἐκλογῆς τὸ σκεῖος θὰ ἐνεφανίζετο ἐν μέσῳ αὐτῶν ἐπιδεικνύον οἰητοσίαν καὶ καταπλήσσοσαν κοσμικὴν σοφίαν. Τί δὲ ἔλεγε σὺν ἄλλοις, γράφων πρὸς αὐτοὺς τὴν πρώτην μνημειώδη τοῦ ἐπιστολῆν: «Κἀγὼ ἀδελφοί ἔλθων πρὸς ὑμᾶς ἦλθον οὐ καθ' ὑπεροχὴν λόγου ἢ σοφίας, καταγγέλλων ὑμῖν τὸ μαρτύριον τοῦ Θεοῦ, οὐ γὰρ ἔκρινα τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὑμῖν εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον». Τοὺς αὐτοὺς ἀκριβῶς λόγους καὶ ἐγὼ, ἄνευ οἰσδῆποτε μεταβολῆς ἢ τοποποιήσεως, ἀπευθύνω πρὸς ὑμᾶς σήμερον, ὁπότε διὰ πρώτην φοράν σᾶς συναντῶ ὡς ὁ πνευματικὸς ὑμῶν ἀρχηγὸς καὶ ποδηγέτης Διέτριψα ἐπὶ ἔτη μακρὰ ἐν Εὐρώπῃ ἐμελέτησα, ὅσον μοι ἐπέτρεπεν ἡ ταπεινὴ διακονία μου, τοὺς θεσμοὺς καὶ τὰ συστήματα τοῦ ἔθνους ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ἔζων παρηκολούθησα τὴν κοινωνικὴν δράσιν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κλήρου μετὰ ὅλων τῶν κοινωνικῶν στοματίων καί, προσπαθήσας ἀφ' ἑνὸς νὰ οἰκιοποιήθω καὶ ἀποκομίσω ὅσα καλὰ ἐκεί ὑπάρχουν. ἀφ' ἑτέρου ἠγάπησα καὶ ἔρετίμῃσα ἔτι περισσότερον τὴν φέρουσαν ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτὰ τὰ στίγματα τοῦ μαρτυρίου, τὴν πιστὴν θεματοφυλάκην τῆς πίστεως καὶ τῶν παραδόσεών μας Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐσχμάτισα τὴν ἀσάλευτον πεποίθησιν, ὅτι ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην ὄχι μόνον ἡ Πατρίς μας, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ λεγομένη πεπολιτισμένη Δ. Εὐρώπη εἶναι τὸ κήρυγμα περὶ τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἱ. Χριστοῦ. ἀκριβῶς ὅπως ἀντελαιοβάνετο αὐτὸ δὲ μέγα τῶν ἔθνων Ἀπόστολος, γράφων πρὸς τοὺς Κορινθίους τῆς τότε ἐποχῆς: «οὐ γὰρ ἔκρινα τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὑμῖν εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον».

Ἰδοὺ, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, εἰς τρεῖς μόνον λέ-

Ξεις, τὸ πρόγραμμα τῆς ἐνεργείας μου ὡς μητροπολίτου τῆς ἐπαρχίας ταύτης καὶ τὸ κέντρον τὸ μοναδικόν, περὶ τὸ ὁποῖον θὰ στραφῇ ὅλη μου ἡ ποιμαντορικὴ δράσις, ὁ ἐσταυρωμένος Ἰησοῦς Χριστός, ἡ σύντονος δηλονότι καὶ ἐντατικὴ προσπάθεια, ὅπως οἱ εἰς τὰς πνευματικὰς φροντίδας μου πεπιστευμένοι ἀγαπητοὶ χριστιανοὶ τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἔλθωσιν εἰς στενωτέραν ἐπαφὴν καὶ ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν πηγῶν τῆς ζωῆς, τοῦ φωτὸς τοῦ κόσμου, τοῦ ἁγίου τῆς ζωῆς, τοῦ Σωτῆρος Ἰ. Χριστοῦ, γνωρίσωσι καὶ οικειοποιηθῶσι καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ πλάτος καὶ τὸ μήκος καὶ τὸ ὕψος καὶ τὸ βάθος τὸ ἀπολυτρωτικόν Του ἔργον, περιπατήσωσιν ἐπὶ τὰ ἴχνη Αὐτοῦ, καὶ προσπαθῶσι διαρκῶς νὰ ὁμοιωθῶσι πρὸς Αὐτόν, «μέχρις οὗ κατανησώμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ».

Λοιπὸν ποῖος ἄλλως τε εἶναι καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἐτέθη ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς; Ἰδοὺ τὸ σημεῖον, τὸ ὁποῖον θὰ ἔδει διαρκῶς ὑπ' ὄψιν τῆς νὰ ἔχη ἡ παραφρονήσα καὶ πάλιν μερὶς ἐκείνη τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ νομίζουσα ὅτι διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ αἵματος καὶ τῶν ἀνθρωποθυσιῶν θὰ κανονίσῃ κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὰ καθ' ἑαυτήν. Εἰς αὐτὰς τὰς πρώτας σελίδας τῆς Γραφῆς εὐρίσκωμεν σαφέστατα διατετυπωμένον τὸν σκοπὸν καὶ τὸν προορισμὸν τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἐλάσεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Αὐτοῦ. Τὸν ἔλασεν διὰ νὰ ὁμοιωθῇ πρὸς Αὐτόν, προαγόμενος καὶ τελειοποιούμενος ἐν τῇ ἐναρέτῃ, τῇ ἀγίᾳ, τῇ κατὰ Θεὸν ζωῇ. Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τούτου τοῦ σκοποῦ ἐπροίκισεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὴν συνείδησιν, τὸν ἐπίσημον τούτου ἀντιπρόσωπον καὶ ἔκτακτον ἀπεσταλμένον τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τούτου τοῦ σκοποῦ ἔδωκεν ἔπειτα ὁ Θεὸς τὸν νόμον εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅταν ὁ νοῦς του ἐσκοτίσθῃ, ἡ καρδία του διεφθάρῃ καὶ ἡ θέλησις του πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἔχῃ ἐξασθενήσει, ἕνεκα τῆς ἁμαρτίας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τούτου τοῦ σκοποῦ, τῆς βαθμιαίας δηλονότι, ἀλλὰ καὶ σταθερᾶς ὁμοιώσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν, ἐσαρκώθῃ ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐσταυρώθῃ καὶ ἀπέθανεν «εἰς ὑπὲρ πάντων... ἵνα οἱ ζῶντες μηκέτι ἑαυτοῖς ζῶσιν ἀλλὰ τῷ ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθανόντι καὶ ἐγεργθέντι». Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν δὲ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τούτου τοῦ σκοποῦ καὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἵδρυσεν ὁ Θεὸς ἄνθρωπος ἡμῶν Σωτὴρ τὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις, κατὰ συνέπειαν, ὅπως τότε διὰ τοῦ Ἀπ. Παύλου τοιοῦτοτρόπως καὶ σήμερον, διὰ στόματος ἐκείνου ἐκ τῶν Ἐπισκόπων τῆς διακλήρυττει ὅτι κύριος καὶ μοναδικὸς σκοπὸς τῆς εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ἥτοι ἡ ὁμοίωσις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν, ὁμοίωσις ἥτις ἦτο καὶ ὁ μόνος στόχος τοῦ σταυρικοῦ θανάτου «τοῦ ἀποκαταλλάξαντος τὰ πάντα εἰς αὐτόν» Κυρίου Ἰ. Χριστοῦ.

Τὴν δὲ ἐπιτυχίαν τοῦ ὁρασιότατου τούτου καὶ ἀγίου κατὰ πάντα σκοποῦ θέλομεν ἐπιδιώξει διὰ τῶν αὐτῶν ἐκείνων μέσων, διὰ τῶν ὁποίων ἐπεδίωκον τὴν πρα-

γματοποίησιν τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ αἱ πρῶται χριστιανικαὶ κοινότητες, οἱ πρῶτοι θερμοὺργοι καὶ ἐνθουσιῶδεις εἰς πίστιν ζῶσαν ὁπαδοὶ τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, οἵτινες, ὁμολογοῦντες, ἀλλὰ καὶ ζῶντες τὸν Χριστὸν εἰς πάσας αὐτῶν τὰς ἀγίας συγκεντρώσεις, ἡσθάνοντο τὴν παρουσίαν τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, τὸ ὁποῖον καὶ ἐρρῶθμιζε καὶ ἐκανόνιζε τὰς πρὸς ἀλλήλους σχέσεις τῶν ὡς καὶ ἀπάσας αὐτῶν τὰς ἐνεργείας.

Καὶ πρῶτον ἡ ἐθνική διάδοσις καὶ ἐξάπλωσις τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ εἰς πᾶσαν γωνίαν τῆς ἐπαρχίας ταύτης θὰ ἀποτελέσῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἰδιαίτερας προσοχῆς ἡμῶν καὶ τῆς μερίμνης καὶ θὰ καταβληθῇ σύντομος καὶ ἐντατικὴ καὶ δόλοψυχος προσπάθεια, ὅπως αἱ Γραφαί, τὸ Εὐαγγέλιον ἰδιαίτερος, καταστῇ γνωστὸν καὶ προσιτὸν μετὰ τῶν τῶν χριστιανῶν, ὧν τῶν κοινωνικῶν στρωμάτων, καταλλήλως ἐρμηνευόμενον καὶ ἀναπτυσσόμενον ὑπὸ προσώπων εἰδικῶς πρὸς τοῦτο ἡσκημένων, τὸ δὲ θεῖον κήρυγμα ἀποβῇ πυκνότερον καὶ ἀσπληγνότερον ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς πρὸς ἐνίσχυσιν μὲν καὶ πρόδον πνευματικῆν ὧν τῶν πιστῶν καὶ ἀφωσιωμένων τέκνων τῆς Ἐκκλησίας, ἀφ' ἑνὸς δὲ καὶ ἐξέγερσιν πνευματικῆν τῶν τυχόν βαθευσιμένων εἰς τὸν λήθαργον τῆς ψυχοφθόρου καὶ σωματοφθόρου ἁμαρτίας.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ χριστιανὸς οὔτε τὰς Γραφὰς δύναται ὁρθῶς νὰ ἐννοήσῃ, οὔτε τὰς ὑψηλὰς καὶ σωτηρίου ἀληθείας τῶν εἰς τὴν καθημερινὴν αὐτοῦ ζωὴν νὰ ἐφαρμόσῃ, οὔτε δὲ γενικῶς οἰανδήποτε πνευματικὴν ζωὴν νὰ ζήσῃ ἀνευ προσευχῆς ζωῆς καὶ θερμῆς, θὰ ἐργασθῶμεν, συνεργοῦντος τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἡ προσευχὴ καταλάβῃ τὴν πρωτεύουσαν καὶ ἐξέχουσαν θέσιν, τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ κατέχῃ ἐν τῇ ζωῇ παντὸς χριστιανοῦ. Εἶναι λίαν λυπηρὸν καὶ ὁλως ἀσύμφωνον πρὸς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ὁρασιότητα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τὸ γεγονός, ὅτι, ἐν ὧ Ἐκκλησίαι ἐτερόδοξοι διακρίνονται διὰ τὴν ἔκτακτον αὐτῶν πνευματικότητα, ὀφειλομένην εἰς ζωὴν προσευχῆς συστηματικῆς, πηγαίας, δλοψύχου, ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι ὑστεροῦμεν τόσον εἰς τὸ ζωτικώτατον τοῦτο σημεῖον τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, τὴν προσευχὴν, καὶ κατὰ συνέπειαν τόσον ὑπολειπόμεθα καὶ εἰς τὴν ἐκδήλωσιν ἀληθοῦς, χριστιανικῆς πνευματικῆς ζωῆς. Καὶ ὅμως ἡ ὑπαρξὶς τῆς προσευχῆς εἶναι ἡ μόνη ἀσφαλὴς καὶ ἀλάθητος ἀπόδειξις τῆς ὑπάρεξος; ἐντός μας τῆς θρησκείας, ὅπως καὶ ἡ ἀναπνοὴ εἶναι ἡ ἀλάθητος ἀπόδειξις τῆς ζωῆς τοῦ σωματικοῦ οργανισμοῦ μας.

Ἡ εὐπρόσπειρα εἶτα καὶ ἡ εὐχρημοσύνη καὶ ἡ τάξις ἐν τῇ Θ. Λατρείᾳ, κέντρον τῆς ὁποίας εἶναι αὐτὴ αὐτὴ ἡ φρικτὴ ἐξιλαστήριος ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ θυσία τοῦ Σωτῆρος, θ' ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον ὧν ἡμεῖς ἐκκλησιαστικῆς φροντίδος καὶ ἐπιστάσεως. «Οὐκ ἔστιν ἀκαταστασίας ὁ Θεὸς ἀλλ' εἰρήνη: πάντα εὐσχημῶν καὶ κατὰ τάξιν γινέσθω» ἀναφωνοῦν διατάσσει τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Ἀποστόλου. Ἐν τῇ θείᾳ Λατρείᾳ εὐρίσκονται συγκεντρωμένα ὅλα τὰ συντελούμενα εἰς τὴν γέννησιν καὶ τὴν ἀνάδειξιν καὶ πρόδον τῆς πνευματικῆς τοῦ χριστιανοῦ ζωῆς, ἡ ἀκρόασις τ. ἔ. τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἡ προσευχὴ καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. Καὶ

διὰ τοῦτο ἡ Θ. λατρεία ὀφείλει νὰ διεξάγεται μετὰ πάσης εὐλαβείας, μετὰ φόβου Θεοῦ, μετὰ βαθύτατης προσοχῆς ἐκ μέρους Κλήρου καὶ λαοῦ, μετ' ἀπολύτου δὲ γαλήνης καὶ ψυχικῆς περισυλλογῆς καὶ ἡσυχίας, ἵνα πραγματικῶς καὶ ἀληθῶς λατρεύηται ἐν αὐτῇ ὁ Παντοδύναμος Θεός. Προκειμένου δὲ περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς Θ. Εὐχαριστίας εἰδικῶς, θὰ ἐνθαρρύνωμεν τὴν καὶ ὅσον τὸ δυνατόν συχνὴν Μετάληψιν ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν τοῦ Ἀκηράτου καὶ Ζωοποιοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, θὰ ἐφελκυσώμεν ὁμῶς ὅλους ἰδιαιτέραν τὴν προχὴν τῶν εὐλαβεστάτων ἱερέων τῶν κεκτημένων τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ δικαίωμα τῆς πνευματικῆς πατρότητος, ἵνα μηδεὶς ἐκ τῶν χριστιανῶν προσέρχεται εἰς τὸ ἀγιώτατον μυστήριον ἄνευ προηγουμένης βαθείας ἐξομολογήσεως καὶ εἰλικρινοῦς συντριβῆς καὶ μετανοίας.

Ἐπιδιώκοντες, ὁμῶς, δι' ὅλων τῶν ὥς ἂν μέσων τὴν πνευματικὴν βελτίωσιν καὶ προόδον τοῦ παρὰ Θεοῦ ἐμπιστευθέντος ἡμῖν χριστεπωνύμου πληρώματος, θέλομεν ἐκ παραλλήλου φροντίσει δι' ὅλων τῶν δυνάμεων ἡμῶν καὶ ὑπὲρ ἐκείνων, μετὰ τῶν ὁποίων ὁ Σωτὴρ αὐτὸ τοῦτο συνεαύτισε τὸν Ἐαυτὸν Του ὅταν ἔλεγεν: «ἐφόσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων ἐμοὶ ἐποιήσατε». Θέλομεν καὶ προσπαθοῦμεν νὰ ὀδηγήσωμεν τοὺς χριστιανοὺς ἡμῶν εἰς τὸν Χριστόν, εἰς τὴν μίμησιν Αὐτοῦ, εἰς τὴν ἁγίαν, τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῆς πιστῆς ἐφαρμογῆς τῶν θείων Αὐτοῦ παραγγελμάτων. Διὰ νὰ πραγματοποιήσωμεν ὁμῶς τὸν μέγαν τοῦτον καὶ κατὰ πάντα ὑπέροχον καὶ ἅγιον σκοπὸν οἰαδῇποτε πνευματικὴ ἐνέργεια καὶ δρᾶσις μόνη δὲν εἶναι ἀρκετὴ. Διότι ὅταν ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνηται τοὺς κνισμοὺς τῆς πείνης καὶ ὅταν βλέπῃ γύρω τοῦ στόματος πεινῶντα καὶ σώματα κατεσκληρότα ἐκ τῶν στερησέων καὶ τῶν κακουγιῶν, δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Χριστόν, οὔτε νὰ ζῇσιν ζῶν πνευματικῇ. Αὐτὸς οὗτος ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ὁ ὡς ἐδίδαξε νὰ ζητῶμεν παρὰ τοῦ Πατρὸς ἡμῶν τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, ὅχι μόνον ἔθρεψεν ἐπανεὶλημμένους τὰς χιλιάδας τοῦ λαοῦ, αἵτινες τὸν ἠκολούθουν, ἀλλὰ καὶ μᾶς ἐδήλωσε σαφῶς καὶ με ὅλων τὴν θείκην Του αὐθεντίαν ὅτι ἐφόσον δὲν ἀναζητήσωμεν τοὺς πεινῶντας, τοὺς διψῶντας, τοὺς γυνούους, τοὺς ἐν φυλακῇ καὶ ἀσθενείᾳ ὅπως ἀνακουφίσωμεν αὐτοὺς καὶ ἐπουλώσωμεν τὰς ὀδυνηρὰς αὐτῶν πληγὰς τῆς ἀνεχίας, τῶν στερησέων, τοῦ πόνου δὲν θὰ κληρονομήσωμεν τὴν αἰώνιον Του καὶ μακαρίαν βασιλείαν, ὅπου τὰ ἅγια θὰ «ἀ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίᾳ ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη».

Ἰδοὺ ἐν ἄκρῃ συντομίᾳ καὶ ἐν γενικαῖς μόνον γραμμαῖς τὸ πρόγραμμα τῆς μελόνσης ποιμαντορικῆς δρᾶσεως ἡμῶν, πρόγραμμα, τοῦ ὁποίου τὴν ἐκπλήρωσιν, κατὰ λόγον ἄλλως τε φυσικόν, θέλομεν ἐπιδιώξει, ὑπολογίζοντες καὶ στηριζόμενοι ἰδιαιτέρως εἰς τὴν βοήθειαν καὶ τὴν ὀλόψυχον συνεργασίαν τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου τῆς θεοσώστου ταύτης ἐπαρχίας. Ἐχω πάντα λόγον, ἀγαπητοί μου συμπρεσβύτεροι καὶ συνεργάται ἐν τῇ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου, ἐξ ὅσων ἤκουσα

περὶ ὑμῶν, νὰ πιστεύω ὅτι περιπατεῖτε ἀξίως τῆς κλήσεως ὑμῶν καὶ ὅτι ἀγρυπνεῖτε περὶ τῶν ψυχῶν τῶν ἐνοριτῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσαντες. Αἱ ἐκτάκτως ὁμῶς κρίσιμοι στιγμαὶ καὶ περιστάσεις, τὰς ὁποίας διερχόμεθα καὶ ὑπὸ τὰς ὁποίας εὐρισκόμεθα, καὶ αἱ κατακτήσεις καὶ αἱ πρόοδοι τῆς ἀγαλινώτου ἁμαρτίας, ἡτις ἐδημιούργησε τὰς σημερινὰς ἀποθηνήτους καὶ ὀδυνηρὰς περιστάσεις, ὅφ' ἃς διαβιοὶ ὀλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης, εἶναι τόσον φοικαλέαι καὶ τόσον ἀπογοητευτικαὶ διὰ πᾶσαν ψυχὴν, διατηρήσαντες εἰσέτι ποιάν τινα εὐθεσίαν καὶ εὐαισθησίαν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν, ὥστε θεωρῶ καθῆκον ὅπως, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τῆς ἐπισήμου ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων μου, κάμω ἰδιαιτέραν ἐκκλησίαν πρὸς ὅλους ὑμᾶς τοὺς ἀμέσους βοηθοὺς καὶ συνεργάτας μου, ἵνα τὰ ἅγια καὶ ἱερὰ καθήκοντα ὑμῶν ἐπιτελῇτε μετὰ προσοχῆς, ἐπιμελείας, ἀκριβείας, ἀλλὰ καὶ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ζήλου ἱεροῦ, ἀναλόγου πρὸς τὰς ἱστορικὰς στιγμὰς, τὰς ὁποίας ἀντιμετωπίζομεν. Μὴ λησμονεῖτε οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν, ὅτι καθῆκον ἡμῶν τῶν κληρικῶν εἶναι ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, τὴν ὁποίαν εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχωμεν καὶ νὰ πραγματοποιήσωμεν, ἂν δὲν διδάζωμεν καὶ δὲν φρονημάτιζωμεν ὅχι μόνον διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς διδασκαλίας μας, ἀλλὰ καὶ πᾶντο καὶ κατ' ἐξοχὴν διὰ τῆς ἁγίας ἡμῶν ζωῆς καὶ τοῦ ἁγίου παραδείματός μας. Αἱ ἡμέραι εἶναι πονηραὶ ἡ ἀνθρωπότης ὅλη κρίνεται ὁ ἄνθρωπος ἐλησμώνησε τὸν προορισμὸν τοῦ ἡ ὕλη καὶ ἡ φιληδονία κινδυνεύουν νὰ καταπνίξουν κάθε ἰδεῶδες εἴτε ἐθνικόν, εἴτε θρησκευτικόν· μεταβληθῇτε ὅθεν ὅλοι εἰς κήρυκας τῆς μετανοίας, εἰς κηρύγματα ζωντανὰ ἐπιστροφῆς τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν Ἰ. Χριστόν, εἰς ἀποστόλους ἀκτινοβολοῦντας καὶ σκορπίζοντας πρὸς ὅλα τὰ στρώματα τῶν ἐνοριτῶν σας τὴν ἀγιότητα, τὴν ἀγάπην, τὴν εἰρήνην καὶ πρὸ παντός μὴ λησμονεῖτε ὅτι ἡμᾶς τοὺς κληρικοὺς εἶχε πρὸ παντός ἄλλου ὑπ' ὅψιν ὁ Χριστός, ὅταν ἔλεγεν περὶ τῶν ὁπαδῶν τοῦ ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ὅμοιοι πρὸς τὸ ἀπαστράπτειν φῶς, πρὸς τὸν λύχνον, ὅστις διαρκῶς ὀφείλει νὰ λάμπῃ καὶ νὰ φωτίζῃ, πρὸς τὸ ἅλας τὸ ὁποῖον ἔχει προορισμὸν νὰ προφυλάττῃ τὰς τροφὰς ἀπὸ τὴν σῆψιν καὶ τὴν καταστροφὴν. «Ποιμάνετε ὅθεν τὸ ἐν ὑμῖν ποιμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστικῶς ἀλλ' ἐκουσίως, μηδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθυμῶς, μηδὲ ὡς κατακυριεύοντες τῶν κληρῶν, ἀλλ' ὡς τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου καὶ φανερωθέντος τοῦ ἀρχιποίμενος κομμιέσθε τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον».

Τὸν θρόνον τοῦτον, ἀδελφοί, τὸν ἀποστολικὸν τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου ἐκόσμησαν καὶ κατηγάγισαν ἐπίσκοποι ζηλωταί, ἐνθουσιώδεις, ζῶσαι εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ, ἐπίσκοποι μοχθήσαντες ὑπερανθρώπως λόγῳ τε καὶ ἔργῳ ὑπὲρ τῆς θεραπείας τῶν ὕλικῶν καὶ ἠθικῶν ἀναγκῶν τοῦ ποιμνίου αὐτῶν· εἰς δὲ τοὺς τελευταίους τούτους ἀναμφιβόλως ἀνήκει καὶ ὁ προκατόχος ἡμῶν, τὰ ἔργα τοῦ ὁποίου πρόκεινται τοῖς πᾶσι τρᾶνὰ μαρτύρια τῆς ἐργατικότητος, τῆς ἱκανότητος, τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ. Καθόσω ἐμᾶντων ὀλόκληρον εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα, εἰς

τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν, ἥτις πρὸ ὀλίγου προεχειρίσατό με Ἐπίσκοπον τῆς ἐπαρχίας ταύτης, ἵνα μὲ χρησιμοποίησιν ὅπως οἶδε, ὅπως βούλεται, ὅπως εὐδοκεῖ πρὸς συνέχισιν τῆς κοινωφελοῦς δράσεως καὶ τῆς ψυχωφελοῦς ποιμαντορίας τῶν προκατόχων μου, εὐχαῖς καὶ ἱκεσίαις τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου Ἀγίου καὶ ἐνδόξου Ἀποστόλου Παύλου καὶ πρὸς δόξαν Χριστοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ λόγου ὁ λαὸς ἀνεχώρησε καὶ πάλιν τὸ «ἄξιον», καὶ προσελθὼν ἠσπάσατο τὴν δεξιὰν τοῦ νέου του Ποιμενάρχου.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Ὅς μὲν πεινᾷ...»

Ἡ πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Ἑλλήνας ἀπὸ ῥαδιοφώνου ἀπευθυνθεῖσα Ἐκκλησία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ὡς Προέδρου τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Μαθητικῶν Συσσιτίων, τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν ἐν ἄλλῃ στήλῃ, τονίζει τὴν υποχρέωσιν πάντων, ὅπως ἔλθωσιν ἄρωγοι εἰς τὸ ἔργον τῶν Μαθητικῶν Συσσιτίων ὅχι μόνον ἀπὸ ἀνάγκης κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τοῦ πρὸς ἀλλήλους υπάρχοντος συνδέσμου, ὡς μελῶν τοῦ Χριστοῦ. Ὑπενθυμίζεται, δηλαδή, ὅτι εἴαν πάσῃ ἐν μέλος, καὶ δὴ μέλος τρυφερόν, δὲν εἶναι δυνατόν τὰ μὴ συμπάσχωσι καὶ τὰ ἐπόλοιπα μέλη Ἐπομένως, ἂν θέλωμεν νὰ ἐθρискώμεθα εἰς πραγματικὴν μετὰ τοῦ Κυρίου κοινωνίαν καὶ νὰ μὴ φέρωμεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ μόνον τύφῳ, θὰ πρέπει νὰ μὴ κλείωμεν τὰ σπλάγγνα ἡμῶν πρὸ τῆς δυστυχίας τῶν ἄλλων μελῶν τοῦ Κυρίου, ἵνα μὴ παρουσάξῃται τὸ ἄκρως θλιβερόν φαινόμενον, κοινωνίας, φερόνσης τὸ χριστιανικὸν ὄνομα, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὅμως ἄλλος μὲν πεινᾷ, ἄλλος δὲ μεθύει...

Θεσμὸς ἱερὸς καὶ θεῖος.

Χαρακτηριστικὴν τῆς ἰστορίας, ἡ ὁποία ἐσημειώθη ἐν τῇ ἐπισήμῳ τοῦ Κράτους ἡμῶν πολιτικῇ ἐναντι τῶν αἰωνοβίων κοινωνικῶν θεσμῶν, καὶ τοῦ νέου πνεύματος, τοῦ διαπνέοντος τὰς σχέσεις τῆς Πολιτείας πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, εἶναι ὅτι αὐτὸς ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ὁμιλεῖ γλώσσαν, τὴν ὁποίαν οὐδόλως εἶχαν συνηθίσει αἱ προηγούμεναι Κυβερνήσεις, αἵτινες, σχεδὸν ἀνευ ἐξαιρέσεως, εἶχον σπεύσει νὰ ἐγκολποθῶσι τὰς ἀνατροπικὰς περὶ οἰκογενείας καὶ Ὁρθοδόξας ἀρχάς. Ὁμιλῶν ὁ κ. Πρωθυπουργὸς εἰς συγκέντρωσιν γονέων εἶπε μετὰ τῶν ἄλλων πολυτίμων διὰ τοὺς γονεῖς ὑποθηκῶν «Ἡ ἑλληνικὴ δρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ τὴν οἰκογένειαν θεσμὸν ἱερὸν, διότι ἡ οἰκογένεια βασίζεται ἐπὶ τοῦ γάμου, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ μυστήριον, ὅπως ὁ σύνδεσμος τῶν παιδιῶν μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν γίνεται διὰ τοῦ βαπτίσματος, τὸ ὁποῖον ἐπίσης εἶναι μυστήριον... Ἡ οἰκογένεια εἶναι ἐπομένως θεσμὸς θεῖος καὶ ὅσοι ἀπὸ αὐτῆς ἀσχολεῖσθε μὲ τὴν Γραφὴν, θὰ ἐδιαβάσατε τὰς θαυμασίας σελίδας τοῦ Ἀποστόλου Παύλου διὰ τὸν θεσμὸν τοῦ γάμου, τὸν σύνδεσμον ἀνδρὸς καὶ γυναικός, τὴν

ἀγάπην, τὴν ὁμόνοιαν, τὴν ὑπακοὴν καὶ τὸν σεβασμὸν μεταξὺ τῶν συζύγων καὶ τὴν φροντίδα διὰ τὰ παιδιά». Καὶ ὅμως ἡ ἐποχὴ δὲν εἶναι μακράν, διεὶ ὁ θεῖος οὗτος θεσμὸς κατετάσσεται μετὰ τῶν «σάπιων ἰδανικῶν»...

Οἱ μεγαλύτεροι κακοῦργοι.

Εἰς τὸν αὐτὸν λόγον τοῦ δ κ. Πρωθυπουργός, διαγράφων τὴν ἐπίδρασιν κατηγορίας τινὸς τῶν «ἀνωμάτων γονέων», ὅπως ὠνόμασε τοὺς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν δίδουσι τὴν πρέπουσαν ἠθικὴν ἀγωγὴν εἰς τὰ τέκνα των, ἐποίησατο τὴν ἐξῆς, ἄκρως μὲν λυπηρόν, δυστυχῶς ὅμως ἀληθῆ, διαπίστωσιν. «Ἀκούεις γονέα, ὁ ὁποῖος... διαβάξει ἐφημερίδας καὶ νομίζει ὅτι τὰ κατέχει ὅλα, νὰ λέγῃ εἰς τὸ παιδί του: ὁ Θεὸς εἶναι ἀνοησία!... Ἐμεῖς οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι, τοὺς ἀκούετε νὰ λέγουν, πρέπει νὰ τὰ σταματήσωμεν αὐτά. Ἀν σταματοῦν δὲ ἐκεῖ, ἀλλὰ ἀναπτύσσων τὸ παιδί των ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀθρείας, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀθροσκειας. Καταλαβαίνετε τώρα ποῖον εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα; Γίνονται οἱ μεγαλύτεροι κακοῦργοι—καὶ δὲν ἐννοῶ τοὺς κακοῦρους, τοὺς ὁποῖους ἐγκλείομεν εἰς τὰς φυλακάς καὶ τοὺς ὁποῖους τιμωροῦν τὰ δικαστήρια—ἐννοῶ τοὺς κακοῦρους τῆς κοινωνίας, τοὺς ὁποῖους δὲν ἡμπορεῖ νὰ συλλάβῃ ὁ νόμος δυστυχῶς. Αὐτοὶ εἶνε οἱ χειρότεροι κακοῦργοι, οἱ ὁποῖοι ἀπατοῦν τὰ κορίτσια τοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖοι, ἀγόρια καὶ κορίτσια, βάζον ἠθικὴν φωτιά εἰς τὰ σπίνια τοῦ κόσμου». Πράγματι πρόσφανεστερος χαρακτηρισμὸς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὐρεθῇ προκειμένου περὶ τῆς διαστροφῆς ψυχῶν νεανικῶν, μάλιστα δὲ τοιαύτης διαστροφῆς.

Τὸ φάρμακον τῆς εἰρήνης.

Ἀν καὶ δὲν ἐγένοντο ἐπαρκῶς αἰσθητὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν πληγῶν τοῦ μόλις ἐκτραγμένου πολέμου ἐν τούτοις κατὰ τὸ διαρρεῖσαν δεκαπενθήμερον ἐξεδηλώθησαν ἐκ μέρους τῶν ἐμπολέμων διαθέσεις, ἐπιδιώκουσαι τὴν σὺναψιν εἰρήνης, αἱ ὁποῖαι ὅμως ἔκεινται ἐν τέλει ἀτελεσφόρητοι. Καὶ ἦτο φυσικόν, ἐφ' ὅσον τὸ φάρμακον τῆς εἰρήνης, εἰρήνης πραγματικῆς καὶ εἰλικρινοῦς, δὲν δύναται νὰ δοθῇ κερχωρισμένως ἀπὸ τὸ ἕτερον καὶ μοναδικὸν φάρμακον, τὸ τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ. Πᾶσα προσπάθεια πρὸς διαχωρισμὸν τῶν ἀγαθῶν τούτων ἀπ' ἀλλήλων, ὡς ἀπεδείχθη ἤδη ἐκ τῆς μακραίωνος ἀνθρωπίνης ἱστορίας, εἶναι καθαρὰ ματαιοπονία. Ἡ ἀνθρωπότης, ἐπομένως, ἂν θέλῃ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν πραγματικὴν εἰρήνην, δὲν ἔχει ἢ νὰ καταφύγῃ εἰλικρινῶς εἰς τὴν Πηγὴν τῆς εἰρήνης, τὸν Χριστόν, καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ ἀνεπιφύλακτως τὴν διδασκαλίαν Του. Αἱ μέσαι λύσεις ἀποτελοῦσι παράρσεις τοῦ παραληρήματος, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ ἡ διὰ μόνον τοῦ Σωτῆρος καταλυομένη ἁμαρτία.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κατὰ τὸ διαρρεῖσαν δεκαπενθήμερον ἡ Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὰς τακτικὰς αὐτῆς συνεδριάσεις. Μόνον ἡ συνεδρίασις τῆς παρελθούσης Πέμπτης, λόγῳ τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, ἐγένετο τῇ χθρῇ Παρασκευῇ.